

דגשים למחנכים ואנשי השפעה עסקת החטופים

שמחה על חזרת החטופים וכאב על הסכם חסר אחריות

אנו מתרגשים ושמחים על כל חטוף וחטופה החוזרים לאחר שבי ארוך בידי אויב אכזרי ומייחלים לראות את כולם בבית. דווקא בגלל ערך הערבות ההדדית יש לשים מול עינינו תמיד את השיקול הציבורי הרחב הקודם לחשבונות הפרטיים חשובים ככל שיהיו ולוודא שכל עסקה שתיחתם - לא תפגע בציבור הרחב ובטחונו. כך למשל, "עסקת שליט" בה שוחרר החייל גלעד שליט תמורת 1,027 מחבלים בהם גם סינוואר ימ"ש, מתוך ראייה פרטית צרה, הובילה לאלפי נרצחים ולחטופים בהם אנו עוסקים כעת שוב מתוך ראייה פרטית. טובת הכלל חייבת להיות תמיד מעל שיקולים פרטיים, ומתוך כך עם ישראל נחלץ לעזרת כל פרט מישראל, כפי שמלמדים אותנו לוחמי צה"ל המוסרים נפשם.

השתלטות הרגש על השיח הציבורי

בעידן הפוסט מודרני בו אנו חיים השיח הכללי הוא שיח פרטי. תחושות הפרט וחוויותיו, מערכת היחסים שלו מול המדינה והשונה. זהו עולם אגוצנטרי ושיח של זכויות.

התקשורת הישראלית ומעצבי דעת הקהל ממסגרים גם ארועים לאומיים מזווית פרטית

השיח הפרטי מוביל לקבלת החלטות חשובות מתוך פרץ של רגשות עליהן משכיל האויב האכזר לפרוט בתעמולה מרושעת. ראייה צרה, נקודתית וחסרת אחריות, מדלגת על בחינה רაციיונלית ואחראית של המתרחש ועלול להוביל לסכנות לאומיות הרות גורל.

שחרור חטופים - כחלק מהמלחמה ברשע

עם ישראל מצוי במלחמה מול אויב אכזר שטבח בנו וחטף את אחינו ואחיותינו. כולנו ערבים זה לזה והמלחמה היא על עתיד האומה כולה, שלומה וביטחונה. שחרור החטופים הוא משימה אחת מתוך יעדי המלחמה בהם גם השמדת החמאס. אנו שואפים לשחרור החטופים כולם, לא חלקם, ומתוך ניצחון גדול על האויב. לשם כך יש גם להילחם לפי המוסר היהודי (למשל, להטיל מצור מלא, ללא משאיות סיוע, עידוד הגירה וכו') בו תמיד חיי אזורחינו וחייילינו עדיף, ולפיו האויב הוא קולקטיב ולא רק מחבלים בודדים.

אנחנו איברים בגוף האומה

לעומת הסוברים שה"דבק הלאומי" בישראל הוא כ"חברת אחריות גדולה", ויש "חוזה" בין המדינה והאזרחים שמטרתו לספק הגנה לכל אדם, השיח האמוני מדבר על שייכות לזהות משותפת גדולה של קריאה בשם ה' וקידום צדק ואמת אלוקיים. היחידים משרתים את הכלל וזוכים להיות חלק מהסיפור הלאומי הרחב של כולנו. תחושת שליחות זו פועלת בנו את הנכונות למסור נפשנו למען העם והארץ ולמען שם ה' שנקרא עלינו.

רק בשביל הרוח..

אנו נמצאים בתהליך ארוך של גאולה ושיבת האומה אל עצמיותה ואל זהותה. תמיד עלינו לזכור שהכל נסוב סביב בניין הרוח, הגבורה, והצביון הלאומי שלנו המעוצבים ויונקים מתורת אמת.

מי שמחוברים למקורות הנצח שלנו לא מרגישים ייאוש וחולשה גם מול עסקת חטופים לה אנחנו מתנגדים בתוקף. אולם אף על פי שהעסקה מסוכנת אין מקום להחלשת האומה בביטויים נוראיים כאילו "מיתת הלוחמים היתה לשווא" חלילה וכדומה. יש לבחון את החולשות והבעיות מול ההישגים המרובים לאין ערוך, להצטייד בכלים של חוסן, ולהסתכל על המציאות במבט של נצח ודרישה להנחלת רוח הגבורה והתורה כמדיניות ודרך למדינת ישראל. עם הנצח ינצח!

אל תבטחו בנדיבים

למרות האופטימיות והשמחה עם היכנסו של נשיא ארה"ב טראמפ, עם ישראל צריך לבטוח בקב"ה ולשאוף לעצמאות מדינית וצבאית ולא להישען על ארה"ב ועל הסיוע הצבאי שלה. החיבוק החם של טראמפ יכול להיפך לחיבוק דוב חונק. עלינו לפעול בשיתוף פעולה, אולם כעם חופשי בעל יעוד אוניברסלי ואחריות לתיקון עולם במלכות שדי. הקב"ה מגלגל את גלגלי ההיסטוריה ועליו ורק עליו, אנו צריכים להישען.

מנהיגות יהודית

דרושה לנו מנהיגות אמונית בכל תחומי החיים, מנהיגים, אנשי חיל, יראי אלקים, הרואים את עצמם כעבד לעם קדוש, ומחויבים לעם ישראל תורת ישראל וארץ ישראל. אלו דמויות המופת ששלחנו לשדה הקרב, אלו דמויות המופת שנרצה לראות בהנהגה בע"ה.

התפקיד הציבורי שלנו

הציבור האמוני התגלה בשנתיים האחרונות כעמוד השדרה של מדינת ישראל, עוצמת האמונה בה' המסירות וההקרבה שהוא מפגין מעידות על הרוח הגדולה שהוא חי ונושא. יש לנו אחריות לבנות את עצמנו כאנשי אמונה ולהקרין את האור הזה החוצה.

הצעות לדיון:

- < עד כמה חשובה דעתם של שחקנים, זמרים, ספורטאים סופרים ועוד "סוכני רגש" בשאלות לאומיות הרות גורל? האם נכון להביא את דעתם?
- < האם למשפחות חטופים או משפחות שכולות יש "זכות" לומר את דברם, מתוך כאבן הגדול, יותר מאשר כל אחר אחר או איש ציבור?
- < מהי אחריות המדינה להגן ולהציל את אזרחיה? האם זה ערך עליון הדוחה את כל השיקולים? מתי שיקולים אחרים יגברו? מה היחס בין כלל ופרט? עתיד והווה?
- < האם יש חוזה בין המדינה לבין אזרחיה כמו חברת ביטוח? או שהמדינה היא מפעל משותף של העם היהודי של רוח ומעשה? מה המשמעות לסוגיית שחרור החטופים?
- < איך תיראה המדינה כשינהיגו אותה אנשי אמונה? האם יהיה שינוי? היכן נרגיש אותו?
- < האם אנשי תורה צריכים להביע את דעתם בכל מקום (צבא, אקדמיה, מקומות עבודה) או שזה סתם מייצר מחלוקות וצריך לשמור על האחדות גם תוך טשטוש עמדות?
- < האם יש מקום לבטא ערכי תורה ואמונה במסגרת הפעילות במרחב הציבורי בישראל, או שחיי תורה ואמונה צריכים להתקיים ברשות היחיד או בקהילות בלבד?

חפשו אותנו 'חותם' - מדינה יהודית יהודית על סדר היום'

חותם - מדינה יהודית על סדר היום (ע"ר) CHOTAM.ORG.IL
ת.ד. 11 ניצן, מיקוד 7928700 | טל' 073.3904102 | דוא"ר OFFICE@CHOTAM

רוחה יהודית הדרך לניצחון!
מבית ארגון חותם - מדינה יהודית על סדר היום